

Széthullik az impérium?

2011 augusztus 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Korunk a megvalósult abszurditások világa, hisz lassan olyan dolgok is rutinszer?en végbemennek, amelyek még a legsötétebb rémképek képzelethorizontján is messze túllépnek.

Amint azt megszokhattuk, a globális véleményhatalom továbbra is azt a – most már tökéletesen kiüresedett –

hamis beszédgépezetet pörgeti, amely arra szolgál, hogy meggy?zzön minket arról, ez azért még mindig a létez? világok legjobbika.

Amir?l a közép- és kelet-európai embernek mindjárt az a régi vicc jut eszébe: mi a legrosszabb a kommunizmusban? Hát, ami utána jön – hangzott a válasz. Afel?l valóban senkinek sincs szemernyi kételye sem, hogy ami a birodalom összeomlása után jön, az valóban rosszabb lesz minden elképzelhet?nél. Ám tekintettel arra, hogy elkerülhetetlennek látszik, nem árt, ha kicsit eltöprengünk azon, hogyan jutottunk ide, és hogyan fogunk kikászálódni a széthulló birodalom romjai alól.

Amerika gyorsan mélyül? válságának megértését változatlanul az nehezíti leginkább, hogy folyamatos optikai csalódás áldozatai vagyunk. Amerika ugyanis egy láthatatlan kett?s szerkezettel rendelkezik. Az egyik szerkezeti szint az, amelyet mindenki közvetlenül érzékel, a nemzetállam szint? Amerika, az USA. Ám van egy sokkal nehezebben érzékelhet? szerkezeti szint, a virtuális világhatalmi térben felépül? globális Amerika.

Ez valójában a birodalmi központ, amely történetesen a nemzetállam Amerika „testét” használja fel kitartó szerkezetként. A birodalmi f?hadiszállásnak persze elemi érdeke, hogy a nemzetállam Amerikát „jól tartsa”, de ha úgy adódik, bels? gyarmatként fosztja ki, és hagyja sorsára annak egyes elemeit. Drámaian tükröz?dik ez az eufemisztikusan underclassnak nevezett komplexum esetében, amely több tízmillió embert tart harmadik világra emlékeztet? nyomorúságban földünk leggazdagabb nemzetállamában.

A bels? gyarmat középtársadalma viszont – ez körülbelül száz- millió ember – már fél évszázada nagyjából a háromszorosát fogyasztja el annak, mint amennyi a piaci teljesítménye alapján járna neki, ha történetesen nem a birodalmi f?hadiszállás kiszolgáló személyzete volna. ? a kirakat, neki kell demonstrálnia, hogy az „amerikai állom” m?ködik. E társadalmi csoport primitív önteltségében el is hiszi, hogy ez neki jár, sejtelme sincs arról, hogy kivételezett pozíciója milyen életveszélyesen ingatag.

Hogy kirakat szerepét az általa megvetett és lenézett küls? világ finanszírozza, és hogy kizárólag látványtechnikai trükk szinten tételez?d? szerepe hihetetlenül rövid id? alatt fog összeomlani. Erre az apokaliptikus veszélyekkel járó mutatványra az az 1971-es fordulat nyitotta meg a teret, amely végrehajtásának megtagadásáért el?z?leg Kennedy elnök az életével fizetett, és éppen az általa 1960-ban legy?zött Nixon valósított meg els? elnöksége végén. 1945 és 1971 között a dollárt mint világpénzt rögzített árfolyam kötötte az aranyhoz, egy uncia arany 26 éven át folyamatosan 35 dollárt ért.

A globális Amerika hatalmi struktúrái 1971-ben egyoldalú döntéssel felmondták ezt a világegyezséget, és a dollár

azóta tartó folyamatos inflációjának terheit automatikusan a világra hárítják. Hogy hol tart ez a folyamat, azt jól jelzi, hogy az utóbbi hetekben 1700 dollárt is megadtak egy uncia aranyért, ami azt jelenti, hogy a mai dollár alig több mint 2 százalékát éri az 1971-es szintnek, amely évi tízszázalékos elinflálódást jelent.

A világ azért fogadta és fogadja el ma is mindezt, mert nem lát semmiféle alternatívát, mert él a hit, a bizalom, hogy a dollár, vagyis a birodalom globális hatalompénze uralmi monopóliumát örökké meg?rzi. És mivel mindenki ebben tartalékol, legf?képpen Kína és Japán, így az USA zöldhasú papírok tonnáinak nyomásával lényegében papír-tömeggel fizetett és fizet máig is birodalmi szükségleteinek kielégítéséért a külvilágnak.

Mulatságos belegondolni, hogy az ?sellenség Kína finanszírozza az afganisztáni megszállást, az iraki intervenciót, de valójában a Tajvan szigete felé kiterjesztett amerikai véd?erny?t, és persze a stupid amerikai középtársadalom öntudatos d?zsölését is. A végs? fázisába lép? birodalom számára – ahogyan az ilyen esetekben történni szokott – rohamosan növekszik a deficit.

A birodalom üzemeltetési költségei exponenciálisan emelkednek, a kifosztott perifériák ellenállása viszont rohamosan növekszik. Csak id? kérdése, hogy mindez mikor robbantja szét az impériumot. A dollár gyorsuló elinflálása és az ebb?l ered? terhek áthárításának lehet?sége is a végéhez közeledik, mindeközben a birodalmi állam m?ködtetéséhez horribilis hiteleket vett igénybe még e fölött is, az amerikai szövetségi költségvetés ugyanis valójában javarészt a „birodalmi Amerika” büdzséje.

A végzetes satu összezáródni látszik, hisz a világ bármelyik pillanatban látványosan felmondhatja a dollártartalékai elinflálására épül? diktátumot, és a birodalmi állam gigantikus deficitjeinek engedelmes finanszírozását.

Ha ez bekövetkezik láncreakció indulhat el. A pénzügyi összeomlás közepette a birodalom kénytelen lenne sorsára hagyni globális „kitartottjait” Tajvantól Izraelen át Afganisztánig, és a kirakatként üzemeltett idióta középosztályát. Mindez a polgárháborúk olyan globális áradatát hozná létre, amelynek ma még a végiggondolásához is kevés a képzel?er?nk.
Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló